

פרד"ס כיבוד דוד

נס"ד

ע"ש דוד שלמה בן ריבה ז"ל
ראש-הכולל הרב אורי פולק שליט"א

פרשת כי תצא – פשט – פניני הבן איש חי

**"כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלקיך בידך! שבית שביו"
(פרק כא פסוק יא)**

משמע שהמלחמה כבר בעיצומה, והלוחם הישראלי רק יוצא אליה, אל המלחמה שכבר קיימת. שאם לא כן, היה ראוי לכתוב: 'כי תצא להלחם', שהרי עם ישראל הוא זה שמחליט לפתוח במלחמה כשאי אפשר בדרכי שלום.

ברם, סקירה קצרה של מלחמות ישראל ואויביהם תגלה לנו כי כוח הניצחון שלנו מונח בידינו של הקב"ה, ובזמן שישראל עושים רצונו של מקום, וה' איש מלחמה' לוחם עבורנו, לא תיפול נפש אחת ממחננו. כך היה במלחמת ישראל ומדין; במלחמת ישראל ועמלקי במלחמת סיחון ועוג וכל מלכי כנען - **בכל המלחמות הללו לא נחסר מישראל אפילו נפש אחת. נו!**

ברור מאליו כי בדרכי הטבע אין שום סיכוי שהאויב לא יצליח להפיל מן המחנה אפילו נפש אחת. כלום. כאשר המלחמה מושתתת על טבעיות גם צד המנצח חייב לספור את הפסדיו ואת קרבנותיו שנפלו במערכה. כידוע, אין מלחמה ללא אבידות.

אולם כשהקב"ה הולך לפני המחנה ולוחם עם האויבים, הכל נראה אחרת, הניצחון יהיה ניצחון מוחלט. כי מדובר ב'מלחמה מקדימה' בו שולח הקב"ה את כוחות הקדושה, את המלאכים שנבראו מהתורה והמצוות של ישראל, והם נלחמים בכוחות הטומאה, היינו מזלם של האומה הנלחמת בנו. מעתה, כשכוחות הקדושה גברו על כוחות הטומאה, שוב נשאר חיילי האויב כגוף בלי נשמה, כמאמר הכתוב: "ולא היה בהם ידיים לנוס" (יהושע ח, כ) - האויב אינו מסוגל ליזום אפילו תנועה אחת של מנוסה. הוא משותק לגמרי, ללא יכולת להגיב מול חיצו המלחמה שישראל שולח בו.

נמצא שעיקר המלחמה כבר נעשתה עוד לפני שהגיע מחנה ישראל ללחום, אז כבר הזכרעה המערכה שבין כוחות הקדושה וכוחות הטומאה, והניצחון הנראה לעינינו אינו אלא תוצאה מהמלחמה המקדימה. וזו הייתה כוונת כלב בן יפונה שאמך לגבי גיבורי ארץ כנען (במדבר יד, ט): "סר צילם מעליהם, וה' אתנו - אל תראום!", כאשר ה' אתנו ממילא הוסר מזלם וכוחם המוגדר כצילו וחסותו של האויב, וממילא לא יהיה בהם כוח לפגוע אפילו באדם אחד מאיתנו.

כך גם אמרה דבורה לברק בן אבינועם: "קום כי זה היום אשר נתן ה' את סיסרא בידך, הלא ה'! צא לפניך" (שופטים ד, יד). לא נאמר "ה' יצא" אלא "ה' יצא". כלומר, עוד לפני שהחל ברק במלחמתו - ועדיין לא קם ממקומו - כבר הוגד לה בנבואה שהקב"ה החל ללחום בכוחות הטומאה בארץ האויב, והמלאכים הנבראים ממצוותיהם של ישראל, כבר הכניעו את אויבינו.

אכן, "כי תצא למלחמה", כאשר הינך יוצא למלחמת ניצחון, אתה יוצא למלחמה המתרחשת בעיצומה, זו אינה מלחמה שאתה יוזם אותה, ובכוחות עצמך תגיע לניצחון מוחלט. אלא אחרי שמלחמת שמים כבר הקדימה את מלחמת ישראל בפועל, אז: "ונתנו ה' אלוקיך בידך ושבית שביו",

למני השבת:

בברכת שבת שלום
הרב אורי פולק שליט"א

רמז - בעל הטורים

א. **סורר** (עם הכולל 467) - בגימטריא זה אבשלום בן דויד (467). בנו. חסר י', כאלו עבר על י' הדברות. ומרה. חסר וי"ו, כי מרה יהיה לו באחרונה:

ב. **ובערת הרע מקרבך וכל ישראל** - וסמך ליה וכי יהיה באיש חטא. לומר לך שכל ישראל ערבים זה לזה לבער ולהוכיח החוטאים. לעיל כתיב ורגמוהו וסמך לו פרשת נתלין לומר שכל הנסקלין נתלין. על העץ. וסמוך ליה כי קבר תקברנו. לומר שגם העץ נקבר עמו ועוד לקבור בארון:

ג. **לא תראה את שור אחיך** - סמך השבת אבידה לקבורה שאם הוא כהן והוא בבית הקברות על זה נאמר והתעלמת. נתון לך. וסמך ליה והתעלמת. לומר כל שבשלו מחזיר אף בשל חברו מחזיר:

ד. **ואספתו** - ב' פעמים במסורה: ואספתו אל תוך ביתך. ואספתו מצרעתו (מ"ב ה, ו). זהו שאמרו (ערכין טז, א) נגעים באים על צרי עין שאינו רוצה להשאיל כליו ואומר אין לו ולמחר נגעים באים על ביתו וצוה הכהן ופינו את הבית ומוציאין את הכלים ורואין הכל שיש לו. וזהו ואספתו אל תוך ביתך, שמאסף כליו אל ביתו ואינו משאילם, ואספתו מצרעתו שצרעת באה עליו.

דרש - רבנו בחיי

תנה בני לבך לי ועיניך דרכי תצורנה (משלי כג, כו):

שלמה המלך ע"ה יזהיר בכתוב הזה שימסור לבו לעבודת ה' יתעלה ושיתרחק מתאוות העולם אשר הלב והעינים נמשכים אחריהם, ואמר תנה בני לבך לי, כלומר לחלקי לא לחלק התאוות, אבל יצטרך שיביא תאוותיו כולן בשעבוד עבודת ה' יתברך ויתעלה ותחת רצון יראתו ואהבתו, ושלא ישתמש בכולן ולא במקצתן כי אם במוכרח בענין שהיו אליו הכנות להבין במושכלות, ועל זה אמר דוד ע"ה ה' נגדך כל תאותי (תהלים לח, י), שיבח את עצמו שכל מה שהשיג מתאוות העולם הזה לא כיוון בהם אלא לנגדו כדי שפיק בהן רצונו:

ודבר ידוע שכל האיברים שבגוף הם נמשכים אחר הלב והעינים, והלב עיקר הכל, כי אם הלב שלם עם ה' יתברך הכל שלם, ואם הלב חסר עמו הכל חסר, ודרשו חז"ל (סנהדרין קו ע"ב) רחמנא ליבא בעי. ואמרו במדרש (ירושלמי ברכות פ"א ה"ח) תנה בני לבך לי, אי את יהיב לי לבך ועיניך ידע אנא דאת דילי, ואי לא לית את דילי. ביאור זה כי הלב והעינים הם שורש גדול לקרבה אל אלהים או להתרחק ממנו, כי הן סרסורי העבירות, וכן דרשו (במדבר רבה י, ב) ליבא ועינא תרין סרסורי דחטאה נינהו, שנאמר (במדבר טו, לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, לימדך הכתוב הזה כי כל ההולך אחרי שרירות לבו ועיניו יקרא זונה, כי הוא חוטא ומתפתה ביצרו כבא אל אשה זונה, ועל כן הזכיר לשון זונים:

וכן עשה שלמה ע"ה בכאן אחר שהזכיר תנה בני לבך לי ועיניך דרכי תצורנה, סמך לו מיד כי שוחה עמוקה זונה ובאר צרה נכריה, בא להורות כי המתקרב אל פתח ביתה לא ינקה מן המכשול כשם שלא ינקה הנופל בשוחה עמוקה מן המכשול והנזק, וכן יקרה לאשר יתור אחר לבו ועיניו שלא ינקה ממכשול עוון, ובאר צרה נכריה, אם אינה מיוחדת לזנות אלא שהיא נכריה, ותמיד לבו עליה, הנה היא כמי הבאר שהם נובעים וכל עת שיוסיף לשאוב מהם עוד יוסיפו ויתחדשו אחרים תחתיהן, כן ענין האשה, מן השיחה יבוא האדם אל ההסתכלות ומן ההסתכלות אל ההרהור ומן ההרהור אל המגע עד שיפול בשיחת העוון. והסמך שלמה שני פסוקים אלו כאחד להזהיר את העם שימסרו לבם ועיניהם לחלק ה' יתברך לא לחלק התאוות, לפי שהתאוות יטרידו האדם מן העולם הזה ומן העולם הבא, ואין ראוי לימשך אחריהם זולתי במותרות ובמוכרחות. וכן מצינו שהרחיקה התורה מאד מדת הזנות, כי הוא היה עוון הכנענים יושבי הארץ אשר בסיבתו הורישם ה' יתברך משם. ואפילו באנשי המלחמה היוצאים לצבא אסרתו תורה כדי שיהיה המחנה קדוש ולא יהיו ישראל משולחים בזנות וביתר התועבות כשאר מחנות הכנענים, ועל כן לא התירה תורה אשת יפת תואר עד שיעשה לה כל משפטיה האמור בפרשה, וזהו שכתוב:

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבית שביו. היה לו לומר ונתנם, אבל הכוונה כאיש אחד. או ירמוז ונתנו על הכח שלהם למעלה, ושבית שביו למטה:

אשת יפת תואר. הזכיר אשת בסמיכות, ודרשו חז"ל (קידושין כא ע"ב) אפילו אשת איש. והגיד לך הכתוב שמותר ללקחה על ידי גירות וקידושין, שאין איסור אישות לכנעני, ואף על פי שאינה מתגיירת אלא מחמת היראה:

והבאתה אל תוך ביתך. ודרשו חז"ל (קידושין כב). מלמד שלא ילחצנה במלחמה. והכוונה שיכניסנה למקום פנוי ויבוא עליה ביאה ראשונה, ולא ילחצנה לבוא עליה במלחמה בכל זמן, כענין שכתוב (דברים כג, טו) ולא יראה בך ערות דבר. ומה שהותרה לו ביאה ראשונה, כדי לפייס את יצרו, ולא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע, וכיון שחשק בה אם אי אפשר לו בהיתר יעשה זה באיסור, ומזה אמר והבאתה אל תוך ביתך, זו ביאה ראשונה, ואם ירצה לבוא עליה ביאה שניה, וגילחה את ראשה, ועשתה, והסירה, ובכתה, ואחר כך תבוא אליה ובעלתה ביאה שניה. ומזה היתה תמר מותרת לאמנון, לפי שמעכה אמה נתעברה בה מביאה ראשונה והיתה בת כותית, וזהו שאמרו חז"ל (סנהדרין כא). תמר בת יפת תואר היתה, דקא אמרה ליה לאמנון דבר נא אל המלך כי לא ימנעני ממך (שמואל ב יג, יג), שאילו לא בא דוד על מעכה אלא לאחר גירות הרי שהיתה בודאי אחותו גמורה של אמנון והאיך היתה אומרת כי לא ימנעני ממך, אלא בודאי מביאה ראשונה נתעברה, כלומר קודם גירות, והנה היא בת כותית שכך אמרו חז"ל (יבמות יז). בן בנך הבא מן הכותית אינו קרוי בנך אלא בנה:

כי יקרא קן צפור לפניך. הלכה תיבוק שנולד כשהוא מהול מהו שיהא מותר למול אותו כך שנו חכמים תיבוק שנולד מהול צריך להטיף ממנו דם ברית מפני בריתו של אברהם ומנין אתה למד מן התורה שנאמר (בראשית יז) המול ימול יליד ביתך ומקנת כספר. ד"א המול ימול אל תהי קורא בו אלא שתי מילות מילה ופריעה. רבי לוי אמר המול ימול מכאן למוהל צריך שיהא מהול דכתיב המול ימול אמר ר' יודן בן פזי מה כתיב בצפורה אשת משה אז אמרה חתן דמים וגו' למילה אין כתיב כאן אלא למולות שתי מילות מכאן למילה ומכאן לפריעה. ולמה התיבוק נימול לשמונה ימים שנתן הקב"ה רחמים עליו להמתין לו עד שיהא בו כחו. וכשם שרחמיו של הקב"ה על האדם כך רחמיו על הבהמה מנין שנאמר (ויקרא כב) ומיום השמיני והלאה וגו' ולא עוד אלא שאמר הקב"ה (שם) אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד וכשם שנתן הקב"ה רחמים על הבהמה כך נתמלא רחמים על העופות מנין שנאמר כי יקרא קן צפור לפניך :

זש"ה (משלי ה) אורח חיים פן תפלו נעו מעגלותיה לא תדע מהו אורח חיים פן תפלו אמר רבי אבא בר כהנא אמר הקב"ה לא תהא יושב ומשקל במצותיה של תורה כענין שנאמר (ישעיה מ) ושקל בפלס הרים לא תהא אומר הואיל והמצוה הזו גדולה אני עושה אותה ששכרה מרובה והואיל וזו מצוה קלה איני עושה אותה מה עשה הקב"ה לא גילה לבריות מהו מתן שכרה של כל מצוה ומצוה כדי שיעשו כל המצות בתום מנין שנאמר (משלי ה) נעו מעגלותיה לא תדע. למה"ד למלך ששכר לו פועלים והכניס אותן לתוך פרדסו סתם ולא גילה להן מהו שכרו של פרדס שלא יניחו דבר ששכרו מועט וילכו ויעשו דבר ששכרו מרובה בערב קרא לכל אחד ואחד א"ל תחת איזה אילן עשית א"ל תחת זה א"ל פלפל הוא שכרו זהוב אחד קרא לאחר אמר לו תחת איזה אילן עשית א"ל תחת זה אמר לו שכרו חצי זהוב פרח לבן הוא קרא לאחר א"ל תחת איזה אילן עשית א"ל תחת זה א"ל זית הוא שכרו מאתיים זוז אמרו לו לא היית צריך להודיע אותנו איזה אילן שכרו מרובה כדי שנעשה תחתיו אמר להם המלך אילו הודעת היאך היה כל פרדסי נעשה. כך לא גילה הקב"ה מתן שכרו של מצות חוץ משתי מצות החמורה שבחמורות והקלה שבקלות כבוד אב ואם חמורה שבחמורות ומתן שכרה אריכות ימים שנא' (שמות כ) כבוד את אביך ואת אמך למען יארכו ימיך והקלה שילוח הקן ומהו שכרה אריכות ימים שנא' שלח תשלח את האם וגו' הוי כי יקרא קן צפור :

זש"ה (משלי א) כי לויית חן הם לראשך רבנן אמרי נעשה דברי תורה חן לרשיותך כיצד אדם בן תורה בשעה שהוא מזקין הכל באין ומסבבין אותו ושואלין אותו דברי תורה. דבר אחר מהו כי לויית חן אמר רבי פנחס בר חמא לכל מקום שתלך המצות מלוות אותך. כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך. אם עשית לך דלת המצות מלוות אותך שנאמר (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך אם לבשת כלים חדשים המצות מלוות אותך שנאמר לא תלבש שעטנז. אם הלכת לגלח המצות מלוות אותך שנא' לא תקיפו פאת ראשכם. ואם היה לך שדה והלכת לחרוש בתוכה המצות מלוות אותך שנאמר (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. ואם זרעת אותה המצות מלוות אותך שנא' (שם) לא תזרע כרמך כלאים. ואם קצרת אותה המצות מלוות אותך שנא' כי תקצור קצירך בשדך ושכחת עומר בשדה. אמר הקב"ה אפילו לא היית עוסק בדבר אלא מהלך בדרך המצות מלוות אותך מנין שנא' כי יקרא קן צפור לפניך :

ד"א בן עזאי אומר **מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה** כיצד כתיב למעלה כי תצא למלחמה וגו' וראית בשביה וגו' אמר הקדוש ב"ה אף על פי שהתרת אותה לך אמרתי לך וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה כדי שלא תמצא חן בעיניך ותשלח אותה ואם לא עשית כן מה כתיב אחריו כי יהיה לאיש בן סורר ומורה מתוך כך כי יהיה באיש חטא משפט מות הוי עבירה גוררת עבירה. ומצוה גוררת מצוה מנין תחלה כי יקרא קן צפור מתוך כך כי תבנה בית חדש מתוך כך לא תזרע כרמך כלאים מתוך כך לא תחרוש בשור ובחמור יחדו מתוך כך גדילים תעשה לך הרי מצוה גוררת מצוה :

ד"א **שלח תשלח** אר"א לא היה צריך לומר כן אלא אמר הקב"ה הואיל ונתעסק בכבודו של עולם ובתיקונו של עולם כדי שתינצל. ד"א א"ר חייא ומה אם צפור שאין לה לא זכות אבות ולא בריתות ולא שבועות בניה מכפרים עליה בני אברהם יצחק ויעקב שיש להם זכות אבות עאכ"ו שאם סרח אחד מהם שהוא מכפר עליהם לע"ל :

ד"א **שלח תשלח** א"ר ברכיה יש מזיק שקושט כחץ וטס כעוף מנין שנאמר (תהלים צא) לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם אמר הקב"ה אם קיימת מצות שילוח הקן אני מצילך מאותן. ד"א יש מצות שמתן שכרה עושר ויש מצות שמתן שכרה כבוד ומה מתן שכרה של מצוה זו שאם אין לך בנים אני נותן לך בנים מנין שנאמר שלח תשלח את האם ומה שכר אתה נוטל ואת הבנים תקח לך :

ד"א **שלח תשלח** רבנן אמרי למה שני פעמים שאם אירעה לך המצוה הזאת פעם שניה לא תאמר כבר יצאתי ידי חובתי אלא כל זמן שתארע לידך אתה צריך לקיים אותה. ד"א שלח תשלח רבנן אמרי אם שלחת מצות הקן את זוכה לשלח עבד עברי מנין שנאמר (דברים טו) וכי תשלחנו חפשי מעמך. ד"א מהו שלח תשלח את האם אם קיימת מצוה זו את ממהר לבוא מלך המשיח שכתוב בו שילוח מנין שנא' (ישעיה לב) משלחי רגל השור והחמור. ד"א אמר ר' תנחומא אם קיימת המצוה הזאת אתה ממהר את אליהו הנביא ז"ל שיבוא שכתוב בו שילוח שנא' (מלאכי ג) הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא והוא יבא וינחם אתכם מנין שנא' (שם) והשיב לב אבות על בנים:

כי תצא למלחמה וגו' ושבת שבינו וראית בשביה וגו' והבאתה אל תוך ביתך וגלחה וגו' והסירה וגו' והיה אם לא חפצת בה ושלחת לנפשה וגו'.

הנה כל מפרשי התורה הרבו לדקדק בהמשך כתובים האלו יעויין בדבריהם, וקצת מדקדוקי הכתובים הם כנ"ל. ועוד רבו הדקדוקים. א', אמרו ושבת שבינו מלת שבינו מיותר. גם מן הראוי לומר שביך. גם אמרו וראית בשביה אשת יפת תואר יקשה לפי פשוטו, שלשון זה מורה שאם תחשוך בה אחר שנשבת אז מותרת אכן באם תחשוך בה קודם זה אסורה גם אחר שישבנה וזה לא מצינו. גם לפי פשוטו יקשה המשך הכתובים כי מקודם אמר וחשקת בה ולקחת לך לאשה, ואחר כך ובעלתה והיתה לך לאשה משמעותו שקודם זה עוד לא היתה אשתו. גם אמרו וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה צריך טעם למה.

וחז"ל נתנו טעם כדי שתתגנה בעיניו, אמנם הרבה פנים לתורה. גם צריך הבנה על אמרו ובכתה את אביה וגו', מה נעשה לה אם לא ירע לה על עזבה אביה ואמה ולא תתעצב על זה כי ייטב לה בואה בקהל ה'. גם יש לחקור על מלת כי שאמרו חז"ל שמשמש בארבע לשונות ובאיזה לשון משמש כאן. והנה כבר קדמוני מפרשי התורה אשר פתרו הכתובים שמורים על מלחמת האדם עם יצרו ועל הימים הבאים לקראתינו ימים הנוראים, ואולם פרטי תכסיסי מלחמת היצר נבוכו בהם רבים מבני עמינו, מהם אשר חשבו להכניעו בתעניותם אשר ענו את נפשם, אכן לא זו הדרך אשר יכניע בה היצר כי אף על אלה פקח עיניו להבאים בברית אתו ונלכדו בפח אשר טמן, כי גנב את לבבם בחשבם כי עלו במעלות על ידי תעניותם ובאמת נסוגו אחור, והרבה אוילים אשר ילאו לעמוד בקשוי מלחמת יצרם בראותם כי כל אשר יגיעו לבקש תחבולות להכניעו כמו כן גם הוא יתחזק נגדם יותר, ועל כן יחשבו כי לא יוכלו לו ומפני זה נרפים המה לעבודת בוראם ואף כי יבלבל מחשבותם בכל תורתם ותפלתם לא ישיגו לב לעמוד בפרץ ולקנות כלי קרב לעמוד על נפשם ולהתחזק בחק התורה והעבודה התמה אשר פרץ בהם פרצות, וזה לא יתכן לעשות כן כי מלחמה זו חובה על כל באי עולם להלחם בכל עוז.

ועוד זאת ידעו בני עמינו כי עיקר מלחמת היצר היא על התפלה, כי גם אם ירבה האדם לעסוק בתורה ומצות ולגמול חסד בגופו וממונו ולהחזיק יד עני ואביון, על כל זה לא ישים היצר את כל תוקף מלחמתו מפני אשר בזה עוד לא יסתלק מכל וכל (וימצא מקום לתפוש אותם בלבותם בפניות ולחשוב מחשבות) אכן באם איש ישראלי יעמוד לשפוך שיח נוכח פני ה' ומוקבל עליו עול מלכות שמים ואמרי פיו יביעו ממקור לבבו בלי תערובות סיג מחשבה הפוסלת וילהיב לבבו לנועם ה' עד שיהיה קרוב להתפשטות הגשמיות כמבואר בשלחן ערוך אורח חיים ויתר ספרי קודש, הנה על זה יוציא היצר כל עוזו להלחם ולבלבלו כי זה יגיע עדין להכניעו יותר מכל המצות, ועל כן יראה האדם להתגבר בזה ואם יראה כי כבד ממנו הדבר להתפלל תפלה כזו ישוב בתשובה שלימה על חטאת נעוריו ויתעצב אל לבו על מעלו אשר מעל למרות בה', ועל ידי זה יסיר מסך המבדיל בינו לבין אלקיו ואז יוכל לחזות בנועם דרך התפלה. והאדם אשר זאת מגמת עבודתו יפקחו עיני שכלו להשיג אחר כך מהות התורה לשמה ולעשות המצות לפעלם בלתי לה' לבדו, ויהא תוהא על הראשונות אשר עסק בתורה ובמצות שלא לשמה ויגמור בלבבו מאז והלאה להחזיק במעוז התורה והעבודה בכל נפשו ומאודו ואז יבין דרכי המצות על בורים. ועל כן ראוי לאדם הבא להלחם מלחמת חובה זו להכניע היצר שיקדם פניו להתפלל תפלתו זכה וצלולה כנזכר כי היא ראשית אונו ביום קרב ומלחמה.

וזוהו אמרו כי תצא למלחמה, מלת כי יש לפתרו בלשון אלא שהוא מד' לשונות של כי, וביאורו שאי אתה רשאי להפטר ממנה אלא תצא למלחמה ואז ונתנו ה' אלהיך בידך. ואחר כן מורה לנו הכתוב מהות כלי המלחמה, והוא ושבת שבינו, מלת שבינו השי"ן מרמז על הג' אבות כידוע, ובי"ו עולים בגימטריא י"ח כנגד הי"ח ברכות שבתפלה, פירוש שתקח אומנות אבותיך בידך שהיא התפלה שתיקנו הם.

עוד נוכל לומר כי שבי"ו בגימטריא שי"ח שפירושו תפלה כמו שפירש בזוהר הקדוש על פסוק וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ, ובאם תעשה כן אז וראית בשביה אשת יפת תואר רומז להתורה כמו שקראה שלמה המלך ע"ה אשת נעורים ויעלת חן, וביאורו שאז יפקחו עיניך וראית שהתורה היא בשביה אצלך מפני אשר עסקך בה שלא לשמה ואז וחשקת בה ולקחת לך לאשה שילמוד מכאן ואילך לשמה ומאהבה. ואחר כך והבאתה אל תוך ביתך פירוש שתביא אותה לעומק חדרי לבך, וגלחה את ראשה פירוש שתגלח את ראשיתה אשר היה העסק שלא לשמה, ועשתה את צפרניה מלת ועשתה דרשו חז"ל לשון תיקון וצפרנים רומזים להמותרות פירוש שתתקן את המותרות שנתת יד להחיצונים להתאחז בתורתך, ועל ידי זה והסירה את שמלת שביה מעליה שתוציאנה מגלותה ואז וישבה בביתך שתתישב על לבך, ובכתה את אביה ואת אמה רומז להשכל כנודע מספרים הקדושים ומהזוהר הקדוש שהשכל נקרא בשם אב ואם, וירח ימים כבר רמזו בזה המפרשים על חודש אלול שאז תבכה ותתחרט על השכל אשר היה לך עד כה הבלתי שלם כראוי כי יאורו עיניך ותרגיש בעוותך. ואחר כך אמר הכתוב והיה אם לא חפצת בה פירוש שעדיין לא נפקחו עיניך ועוד אין לך ח"ך לטעום מתק התורה לשמה, אז על כל פנים ושלחתה לנפשה שלא תהיה עוד בשביה אצלך ומכור לא תמכרנה בכסף שלא תעשנה קרדום לחפור בה. לא תתעמר בה פירש רש"י לא תשתמש בה, ויראה שרומז בזה גם כן על מאמר חז"ל ודאשתמש בתגא חלף, תחת אשר עניתה פירוש כי עד היום היה עסקך שלא לשמה והבן: